

Sygn. akt I NKRS 33/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Joanna Lemańska (przewodniczący)

SSN Mirosław Sadowski (sprawozdawca)

SSN Grzegorz Żmij

w sprawie z odwołania W. S.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr (...)/2020 z dnia 10 lipca 2020 r.
w przedmiocie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu
na jedno stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym
w W., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 274,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 23 czerwca 2021 r.

- 1. uchyla zaskarżoną uchwałę w całości i przekazuje Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania;**
- 2. odrzuca wniosek o zasądzenie kosztów postępowania.**

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa, działając na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. 2018, poz. 389, ze zm.), uchwałą z 4 grudnia 2018 r. nr (...)/2018 w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na trzy spośród czterech

wolnych stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W., ogłoszonych w M.P. 2018 poz. 274, przedstawiła Prezydentowi RP wniosek o powołanie T. C., E. F. i D. K. oraz nie przedstawiła Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia wskazanego urzędu w Sądzie Okręgowym w W. W. S. (Odwołujący się), J. D. oraz W. M.

W. S. zaskarżył powyższą uchwałę w całości. Wyrokiem z dnia 27 września 2019 r., I NO 77/19, Sąd Najwyższy: odrzucił odwołanie w zakresie punktu pierwszego zaskarżonej uchwały (1); uchylił częściowo zaskarżoną uchwałę w punkcie drugim w zakresie nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie W. S. do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W. i przekazał sprawę Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania (2); oddalił odwołanie w pozostałym zakresie (3).

W uzasadnieniu powyższego wyroku Sąd Najwyższy wskazał, że obowiązkiem Krajowej Rady Sądownictwa przy ponownym rozpoznaniu niniejszej sprawy jest należyte uwzględnienie obiektywnych wskaźników dorobku zawodowego oraz predyspozycji charakterologicznych skarżącego opisanych w opinii sędziego wizytatora oraz stanowisk: Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...), w kontekście obowiązku wypełnienia granic uznania. Kryteria te mają bowiem znaczenie normatywne i muszą być respektowane przez Krajową Radę Sądownictwa.

Uchwałą nr (...)/2020 z dnia 10 lipca 2020 r. w przedmiocie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na jedno stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 274, Krajowa Rada Sądownictwa, na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. z 2019 r. poz. 84, ze zm., dalej: u.KRS), postanowiła nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie W. S. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W..

W celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady, Przewodniczący Rady wyznaczył zespół, zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach przekazanych zespołowi w celu przygotowania

ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b u.KRS.

Na posiedzeniu 10 lipca 2020 r., zespół po przeanalizowaniu zgromadzonych w sprawie materiałów postanowił nie rekomendować W. S. na jedno wolne stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w W.. W uzasadnieniu swojego stanowiska zespół wskazał, że kandydat posiada odpowiednią wiedzę prawniczą, jednakże w okresie objętym uzupełniającą oceną kwalifikacyjną zachodziły okoliczności, które skutkowały mniej terminową pracą kandydata. W ocenie zespołu W. S. nie daje gwarancji prawidłowego wykonywania obowiązków orzeczniczych na szczeblu sądu okręgowego.

Rada stwierdziła, że kandydat, biorący udział w konkursie, spełnia wymagania ustawowe, określone w art. 63 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 365, ze zm.; dalej: p.u.s.p.). Rada wskazała, że dokonując oceny kandydata, kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 u.KRS i uwzględniła oceny kwalifikacyjne kandydata, jego doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, opinie Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...).

Po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy, KRS podzieliła stanowisko zespołu i postanowiła, że nie przedstawi Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie W. S. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W..

Rada przedstawiła sylwetkę kandydata oraz oceny kwalifikacyjne sporządzone przez sędziego wizytatora ds. karnych, który pozytywnie zaopiniował kandydaturę Odwołującego się. Opiniujący stwierdził, że W. S. jest osobą o bardzo dużym doświadczeniu praktycznym, życiowym i zawodowym oraz posiada przy tym praktykę nie tylko w zakresie orzekania w sądzie rejonowym, ale również jako osoba delegowana do pełnienia funkcji sędziego w sądzie okręgowym. Opiniujący podkreślił, że Odwołujący się w przeszłości brał udział w rozpoznawaniu najpoważniejszych i najtrudniejszych spraw. Kandydat potrafi łączyć funkcje orzecznicze z funkcjami administracyjnymi, w tym Prezesa Sądu Rejonowego w W.. Cechuje go dążenie do pełnego wyjaśnienia wszystkich okoliczności

rozpoznawanych spraw, które stara się zakończyć w rozsądnych terminach, a ewentualne uchybienia wiązać należy z obciążeniem pracą i mogą one zostać szybko wyeliminowane. Stabilność orzecznictwa Odwołującego się należy uznać za dobrą.

W opinii uzupełniającej opiniujący zwrócił uwagę, że w ocenianym okresie sytuacja opiniowanego uległa zmianie, albowiem 31 stycznia 2019 r. powrócił z delegacji do Sądu Rejonowego w W., w którym orzeka w pełnym wymiarze. Do jego decernatu wpłynęła duża liczba spraw, a ponadto w dalszym ciągu kończy on te rozpoczęte w Sądzie Okręgowym w W., a pozostają one wieloosobowe oraz wielowątkowe. Wykonując swoje obowiązki, kandydat wkłada w to dużą ilość pracy, co przekłada się na dobry wynik załatwalności. Mimo takiego zaangażowania opiniowany nie jest w stanie wyznaczać kolejnych spraw w krótkich terminach liczonych od daty ich wpływu, co w zaistniałej sytuacji nie może zaniżać oceny jego pracy. Zastrzeżeń nie budzi terminowość sporządzania uzasadnień wyroków. Po wydaniu poprzedniej opinii nie doszło do stwierdzenia w sprawach prowadzonych przez kandydata przewlekłości postępowania i nie zaszły żadne okoliczności mogące podważyć wyrażoną wcześniej pozytywną opinię o kandydacie.

Rada wskazała, że przy podejmowaniu decyzji kierowała się oceną kwalifikacyjną oraz doświadczeniem zawodowym kandydata. W ocenie Rady, kandydat posiada wieloletnie doświadczenie zawodowe, jednak z treści uzyskanej przez niego uzupełniającej oceny kwalifikacyjnej wynika, że kandydat nie radzi sobie z wypełnianiem swoich obowiązków orzeczniczych w zadowalającym stopniu. Kandydat nie jest w stanie wyznaczać kolejnych terminów rozpraw w krótkich odstępach czasu. Nie bez wpływu pozostają także okoliczności związane z liczbą spraw uchylonych i przekazanych do ponownego rozpoznania, w których referentem był kandydat. Powyższe okoliczności rzutują na ocenę jego kandydatury, ponieważ W. S. nie daje rękojmi prawidłowego wykonywania obowiązków podczas pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego.

Rada wskazała, że uwzględniła także poparcie Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) oraz miała na względzie stanowisko wyrażone przez Zgromadzenie Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...). Jednakże okoliczność ta nie miała decydującego znaczenia przy całościowej ocenie jego kandydatury.

Reasumując, Rada stwierdziła, że o nieprzedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie Pana W. S. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W. zdecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności treść uzupełniającej oceny kwalifikacyjnej dotyczącej pracy kandydata i stwierdzone w niej uchybienia. Zastrzeżenia Rady dotyczą uzyskiwanych przez W. S. wyników w zakresie sprawności prowadzonych postępowań – z uzupełniającej oceny kwalifikacyjnej wynika, że nie jest on w stanie wyznaczać kolejnych terminów rozpraw w krótkich odstępach czasu. Na ostateczną ocenę kandydatury W. S. wpłynęły też osiągnięte przez niego wyniki w zakresie stabilności orzecznictwa. Odnosząc się do powyższego Rada stwierdziła, że W. S. nie wypełnia kryteriów wyboru w stopniu wystarczająco wysokim, uzasadniającym powołanie do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego.

Powyższe okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa 10 lipca 2020 r. na kandydatura W. S. nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

W. S. na podstawie art. 44 ust. 1, 2 i 4 u.KRS w zw. z art. 398¹ § 1 k.p.c. wniósł odwołanie od powyższej uchwały z powodu jej sprzeczności z prawem, zaskarżając ją w całości. Odwołujący się zarzucił:

1) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej, art. 15 ust. 1 i ust. 3 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej - tekst skonsolidowany uwzględniający zmiany wprowadzone Traktatem z Lizbony i art. 41 ust. 1 i 2 lit a-c Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, art. 2 i art. 32 ust. 1 i ust. 2 Konstytucji, ustanawiających zasadę otwartości organów Państwa Członkowskiego UE, zasadę dostępu do dokumentów i przejrzystości prac danej jednostki, podczas gdy postępowanie przeprowadzone w przedmiocie przedstawienia Prezydentowi kandydatur na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Okręgowym w W. przeczyło zasadzie otwartości i transparentności działania organu ją przeprowadzającego, tj. KRS, jako że zarówno sposób procedowania, jak i kryteria przyjęte przez Radę za podstawę opiniowania były nieprzejrzyste i różniły się w stosunku do poszczególnych kandydatów w całym konkursie, w tym i w stosunku do kandydatów, którzy zostali powołani na

stanowiska sędziów sądu okręgowego przy Sądzie Okręgowym w W. w konkursie rozstrzygniętym częściowo uchwałą Krajowej Rady Sądownictwa nr (...)/2018 z dnia 4grudnia 2018r. (tym samym, który był rozstrzygany w niniejszym postępowaniu).

2) naruszenie przepisów prawa materialnego:

a) art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 i art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zw. z art. 35 ust. 2 pkt 1 u.KRS poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, tj. brak dokonania oceny kandydata na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, podjęcie uchwały sprzecznej z podstawowymi zasadami prawnymi na skutek zaniechania zastosowania jednolitych i obiektywnych kryteriów, pozwalających na stwierdzenie zachowania minimalnego standardu równego dostępu do służby publicznej oraz równego traktowania, w wyniku czego Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiono wnioski o powołanie (pomimo negatywnych opinii, braku poparcia środowiska sędziowskiego) do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w W. Uczestników tego samego konkursu - uchwałą nr (...)/2018, zaś w przypadku Skarżącego zapadła decyzja o nieprzedstawieniu wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na jedno stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W..

b) art. 3 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 33 ust. 1 oraz art. 35 ust. 2 u.KRS poprzez brak rozpatrzenia kandydatury skarżącego w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 1 u.KRS i w konsekwencji podjęcie uchwały dowolnej w stopniu rażącym - sprzecznej z dostępnym Radzie materiałem dowodowym, w tym pominięcie opinii wizytatora i zastąpienie jej „własną” opinią Rady poprzez nadanie treści opinii całkowicie odmiennego znaczenia, pominięcie jej wniosków końcowych, przedstawienie w treści uzasadnienia jedynie wyrwanych z kontekstu fragmentów zdań, których fragmentaryczne zacytowanie całkowicie wypacza sens wniosków opinii.

c) art. 42 ust. 1 w zw. z art. 33 ust. 1, 35 ust. 2 u.KRS poprzez wskazanie w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały, w kontekście przyjętych przez Radę kryteriów wyboru, jakimi rada winna kierować się przy ustalaniu kolejności na

liście kandydatów w sytuacji, w której rozpatrywana była tylko jedna kandydatura na jedno wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego, a więc przy przyjęciu, że kandydat spełnia wszelkie warunki formalne (a jak wynika z dostępnej dokumentacji, na którą powołuje się w swym uzasadnieniu rada - spełnia);

d) art. 33 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 35 ust. 1-3 u.KRS w zw. z § 18 ust. 1-11 Regulaminu poprzez dokonanie oceny kandydatury Skarżącego bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych KRS oraz dokonanie tej oceny w sposób dowolny oraz niezgodnie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji Skarżącego, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów, a więc oceną dowolną, co skutkowało nieprzedstawieniem w Uchwale Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosków o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku Sędziego Sądu Okręgowego w W..

e) brak wyjaśnienia powodów, dla których Rada oceniła negatywnie, a następnie w ogóle nie uwzględniła opinii wizytatora sędziego Sądu Okręgowego w S. R. R..

Odwołujący się na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. wniósł o: uchylenie zaskarżonej Uchwały oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania KRS (art. 398¹⁵ § 1 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS); zasądzenie na rzecz Skarżącego kosztów niniejszego postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych oraz na podstawie art. 398⁴ § 2 k.p.c., art. 45 i art. 60 Konstytucji oraz art. 6 ETPC rozpatrzenie sprawy przez Sąd Najwyższy. Na podstawie art. 398¹¹ § 1 k.p.c. Odwołujący się wniósł o rozpoznanie sprawy na rozprawie, wskazując że przemawia za tym jej społeczna istotność, którą jest prawidłowość powoływania sędziów sądów powszechnych.

W odpowiedzi na odwołanie Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa wniósł o jego oddalenie, podnosząc, że w odwołaniu nie wykazano, aby Rada w swoim postępowaniu dopuściła się naruszenia prawa, a złożone odwołanie stanowi jedynie bezzasadną polemikę ze sformułowaną przez Radę oceną kwalifikacji poszczególnych kandydatów biorących udział w tym postępowaniu do sprawowania urzędu sędziego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 44 ust. 1 zd. 1 u.KRS uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Mając na uwadze fakt, że do kompetencji Rady należy rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych oraz na stanowiskach asesorów sądowych w sądach administracyjnych (art. 3 ust. 1 pkt 1 u.KRS), uczestnik postępowania jest uprawniony do zaskarżenia uchwały dotyczącej przedstawienia lub odmowy przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, jeśli pozostaje ona w sprzeczności z prawem.

W pierwszej kolejności Odwołujący się zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej, art. 15 ust. 1 i ust. 3 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej - tekst skonsolidowany uwzględniający zmiany wprowadzone Traktatem z Lizbony i art. 41 ust. 1 i 2 lit a-c Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, art. 2 i art. 32 ust. 1 i ust. 2 Konstytucji, ustanawiających zasadę otwartości organów Państwa Członkowskiego UE, zasadę dostępu do dokumentów i przejrzystości prac danej jednostki. Stawiając ten zarzut Odwołujący się nie wskazał jednak w *petitum* skargi w jaki sposób ww. przepisy zostały naruszone. Należy natomiast podkreślić, że art. 44 ust. 3 u.KRS na potrzeby postępowania odwoławczego przez Sądem Najwyższym odsyła do przepisów k.p.c. o skardze kasacyjnej. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie jest elementem konstrukcyjnym skargi kasacyjnej; uchybienia w zakresie tego wymagania nie podlegają naprawieniu i skutkują odrzuceniem skargi kasacyjnej *a limine* jako niedopuszczalnej (art. 398⁶ § 2 i 3 w związku z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Dotyczy to przede wszystkim konieczności samego przytoczenia podstaw kasacyjnych, tj. wskazania naruszonych przepisów prawa i postaci tego naruszenia, ale także uzasadnienia podstaw kasacyjnych przez wyjaśnienie, na czym

naruszenie to – zdaniem skarżącego – polegało i jaki mogło mieć wpływ na wynik sprawy. Uzasadnienie to powinno być wyodrębnione w sposób redakcyjny i treściowy wśród pozostałych elementów skargi (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 22 sierpnia 2000 r., IV CKN 1181/00; z 29 stycznia 2016 r., IV CSK 525/15; z 12 czerwca 2020 r., I CSK 799/19).

Stosowanie tych przepisów kodeksu postępowania cywilnego, do postępowania z odwołania od uchwały KRS musi uwzględniać istotę postępowania odwoławczego stąd pewne rygory związane z postępowaniem kasacyjnym mogą być łagodzone (zob.: wyroki Sądu Najwyższego: z 14 marca 2002 r., III KRS 1/02, z 30 grudnia 2020 r., I NO 7/20). Nie może jednak ulegać wątpliwości, że stosowanie przepisów o skardze kasacyjnej do kontroli zgodności z prawem uchwał KRS wymaga, aby przytaczając podstawy odwołania skarżący wskazał konkretne przepisy, do naruszenia których w jego opinii doszło oraz - co równie ważne - sposób ich naruszenia. Wobec braku wskazania sposobu naruszenia ww. przepisów, powyższy zarzut musiał zostać odrzucony na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c.

W dalszej kolejności Odwołujący się zarzucił naruszenie art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 i art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zw. z art. 35 ust. 2 pkt 1 u.KRS poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, tj. brak dokonania oceny kandydata na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, podjęcie uchwały sprzecznej z podstawowymi zasadami prawnymi na skutek zaniechania zastosowania jednolitych i obiektywnych kryteriów, pozwalających na stwierdzenie zachowania minimalnego standardu równego dostępu do służby publicznej oraz równego traktowania, w wyniku czego Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiono wnioski o powołanie (pomimo negatywnych opinii, braku poparcia środowiska sędziowskiego) do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w W. Uczestników tego samego konkursu - uchwałą nr (...)/2018, zaś w przypadku Skarżącego zapadła decyzja o nieprzedstawieniu wniosku o

powołanie do pełnienia urzędu na jedno stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W..

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że sprawowana przezeń kontrola obejmuje w szczególności ocenę tego, czy KRS w odniesieniu do wszystkich uczestników procedury nominacyjnej zastosowała przejrzyste, jednolite i sprawiedliwe kryteria selekcyjne (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 6 października 2015 r., III KRS 50/15; 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17; 9 maja 2019 r., I NO 35/19; 10 października 2019 r., I NO 142/19; 27 maja 2020 r., I NO 41/19). Ocena prawidłowości działania KRS sprowadza się w tym zakresie do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany. Nie chodzi tu zatem o ocenę kwalifikacji czy wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania, ale o formalny aspekt dostępu do służby (wyroki Sądu Najwyższego: z 27 maja 2020 r., I NO 41/19; z 30 grudnia 2020 r., I NO 7/20). Zgodnie z art. 37 ust. 1 u.KRS jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, Krajowa Rada Sądownictwa rozpatruje i ocenia wszystkie zgłoszone kandydatury łącznie. Z art. 37 ust. 1 ustawy o KRS wyraźnie wynika, że KRS podejmuje uchwałę obejmującą rozstrzygnięcia w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego w stosunku do wszystkich kandydatów. Rozstrzygnięcia dotyczące poszczególnych osób są podejmowane bezwzględną większością głosów w odrębnych głosowaniach (art. 21 ust. 2 zd. 1 ustawy o KRS). Powyższe nie może jednak prowadzić do wniosku, że w sytuacji, w której Rada ponownie rozpatruje kandydaturę na urząd sędziego, a w ramach konkursu obsadzone zostały już pozostałe stanowiska, i brak jest innych kandydatów, uchwała stanowi odrębne rozstrzygnięcie sztucznie wyodrębnionego konkursu na to jedno pozostałe wolne stanowisko sędziego. Jak słusznie zauważył Odwołujący się uchwała stanowi rozstrzygnięcie konkursu na jedno z czterech wolnych stanowisk na urząd sędziego Sądu Okręgowego w W., ogłoszonego w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 274. Obowiązkiem Rady było zatem zapewnienie standardów równego dostępu do służby publicznej oraz równego traktowania, m.in. poprzez zastosowanie jednolitych i obiektywnych kryteriów w całym konkursie, a nie przeprowadzenie

nowego konkursu na jedno wolne stanowisko sędziowskie, w którym swoją kandydaturę zgłosił wyłącznie Odwołujący się.

Zaakceptowanie przyjętej przez Radę konstrukcji, że po obsadzeniu części stanowisk sędziowskich, w ramach tego samego postępowania konkursowego, kolejne stanowiska mogą być obsadzone na podstawie kolejnej, opartej na odmiennych kryteriach, procedury konkursowej, stoi w sprzeczności zarówno z samą istotą postępowania konkursowego, jak i gwarancjami określonymi w art. 60 i 32 Konstytucji RP. Uchwała podejmowana przez Radę, stanowiąca ponowne rozpoznanie kandydatów w danym postępowaniu konkursowym, nie jest w istocie rozstrzygnięciem nowego konkursu, i nie może prowadzić do skutków niezamierzonych przez ustawodawcę. Rada nie może także wchodzić w kompetencje zarezerwowane dla władzy wykonawczej, tj. Ministra Sprawiedliwości lub Prezydenta RP, do wyłącznej kompetencji których należy ustalanie liczby wolnych stanowisk sędziowskich i ogłaszanie na nie konkursów. Zadaniem Rady jest przeprowadzenie określonego przepisami prawa, etapu postępowania konkursowego na urząd sędziego, w wyniku którego Rada, przy zachowaniu określonych zasad postępowania, wyłania kandydatów na urząd sędziego w konkretnym postępowaniu nominacyjnym. Zarówno z treści art. 60 i 32 Konstytucji RP, jak i z przepisów u.KRS wynika jednoznacznie, że obowiązkiem Rady jest zastosowanie do wszystkich kandydatów jednolitych kryteriów wyboru. Brak odniesienia się do treści uchwały KRS nr (...)/2018 z dnia 4 grudnia 2018 r., jednoznacznie świadczy o niezastosowaniu wobec kandydatów tych samych kryteriów. Powyższe uzasadnia uchylenie zaskarżonej uchwały, jako podjętej z naruszeniem prawa.

Sąd Najwyższy uznał za zasadny również zarzut 2b, 2d i 2e, tj. naruszenia art. 3 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 33 ust. 1 oraz art. 35 ust. 2 u.KRS oraz art. 33 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 35 ust. 1-3 u.KRS w zw. z § 18 ust. 1-11 Regulaminu KRS. Z treści uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynika, że Rada faktycznie nie uwzględniała oceny kwalifikacji Odwołującego się, lecz w sposób wybiórczy przywołała wyjęte z kontekstu zdania. Sąd Najwyższy nie mógł nie dostrzec oczywistej sprzeczności między treścią opinii sporządzonych w toku niniejszego postępowania nominacyjnego a treścią przywołanych w uzasadnieniu zaskarżonej

uchwały zacytowanych wyrywkowo zdań z tejże opinii. Odwołujący się otrzymał dwie pozytywne opinie. W opinii uzupełniającej wskazano okoliczności, które bez wnikliwej analizy mogłyby świadczyć na niekorzyść Odwołującego się, jednak wyjaśnienie sporządzone przez opiniującego miało na celu wskazanie przyczyn ewentualnych uchybień i ich obiektywną ocenę. Zastosowany przez Radę sposób wykorzystania opinii, doprowadził do faktycznego jej pominięcia i negatywnej oceny Odwołującego się. Jest to o tyle istotne, że Rada wskazała opinie kwalifikacyjne jako podstawowe kryterium oceny Odwołującego się, a tym samym podstawę negatywnego rozstrzygnięcia wniosku Odwołującego się i nieprzedstawienie jego kandydatury Prezydentowi RP. Powyższe stanowi naruszenie ww. przepisów, uzasadniające uchylenie zaskarżonej uchwały.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS, uchylił zaskarżoną uchwałę i przekazał sprawę Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy odrzucił wniosek Odwołującego się o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, jako niedopuszczalny na gruncie postępowania z odwołania od uchwały KRS w postępowaniu konkursowym mającym na celu wyłonienie kandydatów do powołania przez Prezydenta RP na urząd sędziego. Uczestnikiem takiego postępowania jest Odwołujący się oraz wskazani przez KRS w punkcie pierwszym uchwały kandydaci do powołania na urząd sędziego. Jak podnosi się w doktrynie KRS, choć przedstawia swoje stanowisko w sprawie odwołania, to nie jest stroną postępowania przed Sądem Najwyższym i nie uczestniczy w tym postępowaniu. Rada nie może też wykonywać żadnych czynności procesowych poza przekazaniem bez zbędnej zwłoki odwołania wraz z aktami sprawy do Sądu Najwyższego (zob. M. Niezgódka-Medek, *Komentarz do art. 44 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa* [w:] *Krajowa Rada Sądownictwa. Komentarz*, LEX 2013). Ustawa o KRS nie przewiduje możliwości zasądzenia kosztów postępowania od KRS. Nie znajdują tu też zastosowania przepisy k.p.c., które stosuje się w postępowaniu zainicjowanym odwołaniem od uchwały KRS odpowiednio, gdyż nie można przyjąć obciążenia kosztami postępowania innych uczestników postępowania konkursowego przed KRS (zob. wyrok SN z 29 października 2019 r., wyrok SN z 6 listopada 2019 r., I NO

67/19;). Wobec braku podstawy prawnej do zasądzenia kosztów postępowania należało orzec, jak w punkcie 2 sentencji.